

Denumire oficială	NICOLAE BĂLCESCU
Categorie	Bust
Localizare	44°26'12.5"N 26°05'21.2"E
	Grădina Cișmigiu – Rondul Roman
	Parc
Edificare	Constantin Baraschi
	Sculptor
Anul realizării	
Anul amplasării	1943
Anul reabilitării	
Cod LMI	B-III-m-B-20033
Cod DGAPMFP	1037
Tip de proprietate	Disp. Primar General nr. 1685/1999
Stare de conservare	bust - murdărie și atac biologic soclu - atac biologic, scurgeri de murdărie;

Descriere tehnică

Dimensiuni: statuie: 0,92 m, soclu: 2,40 m

Material: statuie: marmură de Rușchița, soclu: piatră de Vrața sau de Câmpulung

Despre autor

Bustul a fost realizat de Constantin Baraschi (1902 - 1966), mare sculptor român, membru corespondent al Academiei Române. A studiat la Școala de Arte Frumoase din București, la clasa de sculptură a lui Dimitrie Paciurea. În 1927 primea o bursă de studii în Franța, unde frecventează atelierele lui Marcel Bourdelle și Henri Bucharde de la Academiile La Grand Chaumiere și Julian din Paris. În țară a făcut parte din asociațiile „Tinerimea artistică” și „Grupul nostru”. Autor al unui tratat de sculptură în două volume Constantin Baraschi a fost profesor la Institutul de Arte Plastice „Nicolae Grigorescu” din București.

Ambientale

2 spoturi încastrate în față

Istoric/poveste

Între cele douăsprezece monumente dedicate personalităților culturii române din Rondul Roman, un bust trebuia să fie, fără de tăgadă, închinat lui Nicolae Bălcescu. Dacă ceilalți unsprezece iluștrii companioni au fost luptători mai ales cu pana, pe Bălcescu întotdeauna ni-l închipuim precum în vechile icoane bizantine, cu pana într-o mână și cu lancea în cealaltă. Bustul dăltuit de Constantin Baraschi îl redă bătrân și îngândurat. Mai bătrân decât îi era vârsta, pentru că s-a stins repede, la doar 33 de ani, ca o candelă în care a fost prea puțin uleiul.

Nicolae Bălcescu s-a născut la 29 iunie 1819, în mahalaua Boteanu din București. Era fiul pitarului Barbu Petrescu și al serdăresei Zinca Bălcescu, al patrulea născut dintre cei cinci copii ai familiei. Tatăl său s-a stins în 1824, când Nicolae avea doar cinci ani și el avea să ia numele mamei, originară din Bălcești, Vâlcea.

Primele studii le-a făcut în casa mamei sale, cu un arhimandrit grec. Începând cu 1832 a studiat la Colegiul Sfântul Sava (liceul avea să-i poarte numele în perioada comunistă) unde i-a fost profesor Ion Heliade Rădulescu și unde l-a avut coleg pe Ion Ghica. Într-o celebră epistolă adresată lui Vasile Alecsandri, Ion Ghica povestește prima întâlnire cu Bălcescu. În drumul spre casă, prin scurta ulicioară ce începea în poarta Colegiului Sfântul Sava: Un găligan de școlar cât un bivoliț de mare, tăbărâse pe un băiat slab și pirpiriu, îl trântise la pământ și-i căra la pumni, căutând să-i ia din mână o bucată de halviță. Goliatul, căruia toți îi spuneam Sotea, își petrecea timpul mai mult la poarta școlii, între plăcintari și salepcii, decât în clasă. Îndată ce cumpăra cineva un covrig sau un măr, el se repezea ca un erete și i-l smulgea din mână; De astă dată, însă, găsisese împotrivire, băiatul, deși trântit la pământ, nu lăsa să-i scape halvița; o apăra din mâini și din picioare, cu dinții și cu unghiile. Fie din indignațiune, fie că puteam conta pe camarazii care veneau din urmă, mi-am luat inima în dinți și m-am aruncat în ajutorul celui slab și asuprit.

Băiatul cel slăbuț nu era nimeni altul decât Nicolae Bălcescu, iar între cei doi s-a încheiat o prietenie ce avea să dureze o viață. La doar 19 ani, în 1838, Bălcescu intră în armată cu gradul de iuncăr, în escadronul de cavalerie, iar peste doi ani se implică alături de Eftimie Murgu și Marin Serghiescu, în conspirația condusă de Dimitrie Filipescu. Complotiștii sunt descoperiți și Bălcescu este închis pentru doi ani la Mănăstirea Mărgineni, unde avea să se îmbolnăvească de plămâni, boală care peste ani, îi va aduce sfârșitul. Același Ion Ghica descrie reîntâlnirea cu Nicolae Bălcescu în arestul de la Mărgineni: „În camera în care am intrat, un tânăr căruia d-abia îi mijeja mustața pe buze ședea pe marginea unui pătuț de scânduri, fără alt așternut decât o manta soldățească ghemuită căpătâi și o lumânare de seau într-un sfeșnic de pământ, care lumina un Ceaslov, singura carte care-i fusese permisă. Acel arestant era băiatul pe care cu câțiva ani îndărăt îl scosesem din mâinile fiorosului Sotea”.

La scurt timp după eliberare, Bălcescu împreună cu Ion Ghica, Cezar Boliac și Christian Tell înființează organizația secretă Frăția, cea care avea să devină motorul mișcării revoluționare de la 1848. În această perioadă a călătorit mult, în Țara românească, Transilvania, Moldova și Bucovina, dar și în afara teritoriilor locuite de români, îndeosebi în Franța și Italia, luând contact cu mișcările revoluționare de acolo.

Împreună cu August Treboniu Laurian a editat revista istorică Magazin Istoric pentru Dacia, unde avea să își expună ideile: Istoria este cea dintâi carte a unei nații. Într-însa ea își vede trecutul, prezentul, viitorul. O nație fără istorie este un popor încă barbar și vai de acel popor care și-a pierdut religia suvenirurilor.

Rolul lui Nicolae Bălcescu în declanșarea și desfășurarea revoluției de la 1848 în Muntenia, a fost unul hotărâtor. Pentru o scurtă perioadă de timp el a fost numit ministru de externe, iar mai apoi, unul dintre cei patru secretari ai guvernului provizoriu.

În septembrie 1848, a fost arestat de trupele otomane care au înăbușit revoluția munteană. A reușit să evadeze și s-a refugiat în Transilvania de unde a fost expulzat de autoritățile habsburgice. A plecat prin Trieste, la Atena și apoi la Constantinopol unde a încercat să pledeze cauza revoluției. A încercat și o reconciliere între Lajos Kossuth și Avram Iancu cărora le-a propus un proiect de pacificare, fără sorți de izbândă însă. Trupele habsburgice și ruse au intrat în Transilvania și revoluția a fost înăbușită și acolo.

Toate aceste călătorii, întreprinse în condiții vitrege i-au șubrezit și mai mult sănătatea.

Exilat la Paris a început să lucreze la marea sa operă istorică Românii supt Mihai Voievod Viteazul, care avea să fie publicată după moartea sa de Alexandru Odobescu.

În 1850 a mai făcut o încercare de a intra în țară pe la Galați, pentru a-și vedea mama bolnavă, dar autoritățile i-au refuzat accesul. Plecat într-o ultimă călătorie prin Malta și Napoli, s-a stabilit la Palermo unde a murit de tuberculoză, în 29 noiembrie 1852, într-o cameră de hotel, departe de țara pe care atât de mult a iubit-o.